

Σκηνή 1η

Ο Ιφικράτης, θλιμμένος, προχωρεί πάνω στη σκηνή με τον Αρλεκίνο.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ, *αφού αναστενάζει.*

- Αρλεκίνε!

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, *με ένα μπουκάλι κρασί που κρέμεται στη ζώνη του.*

- Εδώ είμαι, αφεντικό.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

- Τι θ' απογίνουμε σε τούτο δω το νησί;

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ,

- Θ' απογίνουμε, τι άλλο; Θ' αδυνατίσουμε, θα κατσιάσουμε και στη συνέχεια θα πεθάνουμε από την πείνα. Φοβάμαι πως αυτή είναι η μοίρα μας.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

- Είμαστε οι μόνοι που σωθήκαμε από το ναυάγιο. Όλοι οι σύντροφοί μας χάθηκαν και, δε στο κρύβω, ζηλεύω την τύχη τους.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

- Αλίμονο! Πνίγηκαν στη θάλασσα. Κι όπως βλέπετε, σύντομα θα τους ακολουθήσουμε.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

- Για πες μου. Όταν το πλοίο μας συντρίφτηκε στο βράχο, μερικοί απ' τους δικούς μας πρόλαβαν κι έπεσαν στη λέμβο. Τη σκέπασαν τα κύματα, όμως δεν ξέρω τι απόγινε· ίσως είχαν την τύχη ν' αράξουν κάπου στο νησί. Νομίζω πως πρέπει να τους ψάξουμε.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

- Ας ψάξουμε λοιπόν. Έτσι κι αλλιώς... Μα ας καθίσουμε πρώτα να πιούμε λίγο ρακί. Κοιτάχτε, μπόρεσα να διασώσω το

μπουκαλάκι μου. Θα πω τα δύο τρίτα, γιατί τα δικαιούμαι, και μετά θα σας δώσω το υπόλοιπο.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

– Έλα τώρα, δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, ακολούθησέ με. Ας χρησιμοποιήσουμε όλα τα μέσα για να γλυτώσουμε από δω. Αν δεν ξεφύγω, είμαι χαμένος· δε θα ξαναδώ την Αθήνα. Βρισκόμαστε, ξέρεις, στο Νησί των Σκλάβων.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

– Ω! Τι 'ναι πάλι αυτή η ράτσα;

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

– Πρόκειται για σκλάβους της Ελλάδας που επαναστάτησαν εναντίον των αφεντάδων τους και που πριν από εκατό χρόνια εγκαταστάθηκαν σ' ένα νησί. Θαρρώ πως είναι αυτό εδώ. Να, αυτές πρέπει να είναι οι καλύβες τους. Και το έθιμό τους, αγαπητέ μου Αρλεκίνε, είναι να σκοτώνουν τους αφέντες που συναντούν ή να τους κάνουν σκλάβους.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

– Ε, κάθε τόπος έχει τα έθιμά του! Σκοτώνουν τους αφέντες, με γεια τους με χαρά τους. Κι εγώ το 'χω ακούσει. Λένε όμως ότι δεν πειράζουν καθόλου τους σκλάβους, όπως την αφεντιά μου.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

– Αυτό είναι αλήθεια.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

– Ε, ζωντανοί είμαστε ακόμη!

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

– Ναι αλλά εγώ κινδυνεύω να χάσω την ελευθερία μου, ακόμη και τη ζωή μου. Δεν είναι αρκετό για να με συμπονέσεις;

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, παίρνει το μπουκάλι του για να πιει.

– Α, σας συμπονώ με όλη μου την ψυχή! Αυτό να λέγεται.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

– Πάμε να φύγουμε, λοιπόν.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, *σφυρίζει.*

- Ι, ι, ι!

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

- Μα τι συμβαίνει; Τι εννοείς;

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, *αφηρημένος, τραγουδάει.*

- Ταλά τα λαρά.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

- Μίλα, λοιπόν. Τα 'χεις χαμένα τέλος πάντων; Τι περνά από το μυαλό σου;

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, *γελά.*

- Α, α, α, κύριε Ιφικράτη! Τι παράξενη περιπέτεια! Σας λυπάμαι, μα την πίστη μου. Όμως δεν μπορώ να σταματήσω να γελώ.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ, *κατ' ιδίαν τις πρώτες λέξεις.*

- Ο κατεργάρης εκμεταλλεύεται την κατάσταση μου. Δεν έκανα καλά που του είπα πού είμαστε. Αρλεκίνε, άσχημη στιγμή βρήκες να διασκεδάσεις. Πάμε από αυτή την πλευρά.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

- Τα έρμα τα πόδια μου είναι μουδιασμένα!...

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

- Ας προχωρήσουμε, σε παρακαλώ.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

- Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ. Πώς μου γίνετε ξαφνικά έτσι ευγενικός και ευπροσήγορος. Το κλίμα του νησιού θα φταίει.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

- Έλα, ας βιαστούμε. Ας πάμε ένα δυο χιλιόμετρα στην ακτή, για να ψάξουμε τη λέμβο μας. Ίσως να βρούμε μερικούς από τους δικούς μας κι έτσι θα φύγουμε όλοι μαζί.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, *κοροϊδεύει.*

- Τι αστεία που τα λέτε!

Τραγουδά:

- Η επιβίβαση είναι ονειρεμένη
αν ταξιδεύει κανείς λιγούλακι.

Η επιβίβαση είναι ονειρεμένη
αν ταξιδεύεις με το Κατινάκι.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ, *συγκρατεί το θυμό του.*

– Μα δε σε καταλαβαίνω καθόλου, αγαπητέ μου Αρλεκίνε.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

– Αγαπητέ μου αφέντη, οι φιλοφρονήσεις σας με γοητεύουν.
Συνήθως επικοινωνείτε μαζί μου πιο ευγενικά, με ρόπαλο, και
τώρα το ρόπαλο είναι στη λέμβο.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

– Ε! Δεν ξέρεις ότι σ' αγαπώ;

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

– Ναι, αλλά τα σημάδια της αγάπης σας πέφτουν πάντα στην
πλάτη μου, δηλαδή δεν τα τοποθετείτε σωστά. Γι' αυτό ακού-
στε. Για τους δικούς μας έχω να πω: ο Θεός να τους ευλογεί!
Αν είναι νεκροί, θα είναι μάλλον μόνιμο. Αν ζουν, θα είναι
περαστικό. Άστε με να διασκεδάσω.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ, *κάπως συγκινημένος.*

– Κι όμως εγώ τους χρειάζομαι.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, *με αδιαφορία.*

– Ω, είναι πολύ πιθανό! Ο καθένας με τις έγνοιες του. Ας μην
σας ενοχλώ άλλο!

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

– Αναιδέστατε σκλάβε!

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, *γελά.*

– Α, α! Μιλάτε τη γλώσσα της Αθήνας, κορακίστικα, που δεν τα
καταλαβαίνω πια.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ.

– Παραγνωρίζεις τον αφέντη σου. Δεν είσαι λοιπόν άλλο δού-
λος μου;

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, *πηγαίνει προς τα πίσω με σοβαρό ύφος.*

– Ήμουν, το ομολογώ προς μεγάλη σου ντροπή. Εντάξει όμως,
σε συγχωρώ. Δεν πρέπει να παίρνει κανείς τους ανθρώπους

στα σοβαρά. Στην Αθήνα ήμουνα δούλος σου. Με μεταχειρίζονται σαν ένα ασήμαντο ζωάκι κι έλεγες πως ήταν δίκαιο, γιατί ήσουν ο πιο ισχυρός. Ε, λοιπόν, Ιφικράτη, εδώ θα βρεις το δάσκαλό σου. Τώρα θα γίνεις εσύ δούλος. Κάποιος θα πει και σε σένα ότι είναι δίκαιο και θα δούμε τι γνώμη θα 'χεις γι' αυτού του είδους τη δικαιοσύνη. Θα περιμένω να μου πεις πώς νιώθεις. Ο πόνος θα σου βάλει μυαλό: θα ξέρεις στο μέλλον αν πρέπει ή όχι να κάνεις τους άλλους να υποφέρουν. Όλα θα πήγαιναν καλύτερα στον κόσμο, αν οι όμοιοί σου είχαν την ίδια εμπειρία με σένα. Αντίο, φίλε μου. Πάω να βρω τους συντρόφους μου κι αφέντες σου.

Απομακρύνεται.

ΙΦΙΚΡΑΤΗΣ, *σε απόγνωση, τρέχει πίσω του με το ζιφόσ στο χέρι.*

– Θεέ μου! Υπάρχει κανείς πιο δυστυχισμένος, πιο πληγωμένος από μένα. Δύστυχε, δε σ' αξίζει να ζεις!

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ.

– Ήρεμα. Δεν είσαι πια αφέντης, αφού δεν έχεις σκλάβο. Μην το ξεχνάς.